

Ema Nikolovska & Daniel Gerzenberg — *Lieder* de Schubert, Brahms i Schumann

**Petit Palau Cambra | Schubertiada
Barcelona**

Dijous, 18 de maig de 2023 – 20 h

Petit Palau

En co-producció amb:

Amb la col·laboració de:

Membre de:

Programa

Ema Nikolovska, mezzosoprano

Daniel Gerzenberg, piano

Ema Nikolovska i Daniel Gerzenberg

Improvisació sobre un poema català

Franz Schubert (1797-1828)

Auf dem Wasser zu singen, D. 774

Im Frühling, D. 882

Die Sterne, D. 939

Die Mutter Erde, D. 788

Johannes Brahms (1833-1897)

Über die Heide, op. 66/4

Der Gang zum Liebchen, op. 48/1

Wie Melodien zieht es mir, op. 105/1

Lerchengesang, op. 70/2

Der Tod, das ist die kühle Nacht, op. 96/1

Robert Schumann (1810-1856)

Zwölf Gedichte von Justinus Kerner, op. 35

Lust der Sturmnacht
Stirb, Lieb' und Freud'
Wanderlied
Erstes Grün
Sehnsucht nach der Waldgegend
Auf das Trinkglas eines verstorbenen Freundes
Wanderung
Stille Liebe
Frage
Stille Tränen
Wer machte dich so krank?
Alte Laute

Ema Nikolovska i Daniel Gerzenberg

Improvisació sobre un poema català

Durada aproximada del concert: 70 minuts sense pausa

#clàssics #jovestalents

Poema

regal

un poema pot contenir
el sentit total del món.

aquest poema conté
un dibuix fugaç
creat per uns núvols.

la capsa és vermella,
el títol n'és el llaç.

obro mans i ulls.
abandono el text

Eduard Escoffet

El terra i el cel (LaBreu Edicions, 2013)

Comentari

La natura com a escenari

Robert Schumann va conèixer els *lieder* de Franz Schubert quan era un adolescent; arran d'aquesta descoberta va escriure'n els primers, vora una dotzena, abans de deixar el gènere arraconat fins al 1840. El seu interès per Schubert no va aturar-se aquí; amb el temps, Schumann esdevindria un dels valedors d'una obra encara desconeguda. Johannes Brahms era també molt jove quan va conèixer la música de Schumann i, sortosament, el mateix compositor; amb el temps, va ser també impulsor i editor de la música de tots dos, Schubert i Schumann. No és estrany, doncs, que els oients teixim vincles entre la música de tots tres compositors, com el duo que escoltarem avui els ha teixit entorn de l'obra principal del programa, els *Kerner-Lieder*, que tancarà el concert.

Gairebé la meitat dels *lieder* primerencs de Schumann partien de poemes de Justinus Kerner, metge i poeta. Més que com a poeta, Kerner és avui conegut pels seus estudis sobre les toxines, per les innovadores crides a la higiene per frenar l'extensió de les epidèmies o per considerar conjuntament les malalties físiques i mentals. Schumann va tornar a la seva poesia el 1840; els *Zwölf Gedichte von Justinus Kerner* són els últims *lieder* que va compondre aquell any. En aquest cicle de *Wanderer* trobem alguns dels temes més importants per al metge, que traslladava també a la poesia, com ara la relació entre els mals del cos i de l'ànima o la natura guaridora. Els *Kerner-Lieder* són dels menys coneguts del compositor, però que això no ens enganyi: és un cicle bellíssim. La seva bellesa és discreta i es va desvelant a poc a poc (pareu atenció, per exemple, a “Stille Liebe” o “Stille Tränen”), com es desvela a poc a poc la tristesa que l'amara fins a arribar al final emocionant i musicalment sorprenent: les dues últimes cançons comparteixen la música.

El recital començarà amb quatre *lieder* de Schubert ben coneguts, centrats en el pas del temps. Els tres primers es caracteritzen sobretot pel seu acompanyament encomanadís (especialment *Auf dem Wasser zu singen* o *Im Frühling*), mentre que la música de l'últim, *Die Mutter Erde*, té reminiscències de música religiosa. Els cinc *lieder* de Brahms, no menys reconeixibles, ens parlen d'enyor i d'esperança, seguint una estructura similar al bloc anterior: els quatre primers destaquen per les melodies irresistibles (parlem de peces magnífiques com *Wie Melodien zieht es mir* o *Lerchengesang*), mentre que l'últim, *Der Tod, das ist die kühle Nacht* és reflexiu i fosc.

Emmarcant aquest repertori plenament alemany hi haurà cançó catalana en forma d'improvisació. Quines peces hauran triat els artistes? Aviat ho sabrem.

Sílvia Pujalte Piñán, divulgadora musical especialitzada en lied

Palau de la Música Catalana

Palau 100
Temporada
2023–2024

Ensemble Pygmalion
& Pichon

London Symphony Orchestra
& Pappano

Orquestra Nacional de Lió
& Znaider

Accentus, Insula Orchestra
& Equilbey

Orquestra Filharmònica
de Dresden & González

Balthasar Neumann
& Hengelbrock

Monteverdi Choir, English
Baroque Soloists & Gardiner

Philharmonia Orchestra
& Gardiner

Los Angeles Philharmonic
& Dudamel

Abona't al cicle (10 concerts)
a partir de 202 euros.
Entrades individuals a la venda
a partir del 29 de maig.

Biografies

Ema Nikolovska, mezzosoprano

©Kaupo Kikkas

La mezzosoprano canadenca-macedònia va estudiar cant a Toronto, on també es va graduar en violí a la Glenn Gould School; va completar els seus estudis a la Guildhall School of Music and Drama de Londres. Els seus guardons inclouen, entre d'altres, el segon premi al Helmut Deutsch Liedwettbewerb, el Guildhall Wigmore Recital Prize i el Premi Ferrier Loveday Song. La temporada 2020-21 es va unir a l'Opernstudio de la Staatsoper Unter den Linden de Berlín, on ha cantat Hänsel (*Hänsel und Gretel*), Fatima Mansur (*Die arabische Nacht*), Pastuchyna (*Jenůfa*), Giovanna (*Rigoletto*), segona dama (*Die Zauberflöte*) o Diane (*Hippolyte et Aricie*). Com a recitalista, ha cantat a la Pierre Boulez Saal, Wigmore Hall, Konzerthaus de Berlín, Elbphilharmonie d'Hamburg, als festival de Verbier, Leeds Lieder, Toronto Summer Music i a la Schubertiada.

Daniel Gerzenberg, piano

És un artista alemany-rus-jueu establert a Berlín. El 2009 va començar la seva carrera internacional formant amb èxit un duo de piano amb el seu germà Anton Gerzenberg. El 2016 va començar els seus estudis d'acompanyament de lied a la Hochschule für Musik Hanns Eisler de Berlín. Ha guanyat, entre altres distincions, el Premi de Lied del 9è Concurs Internacional de Veu i Piano Nadia i Lili Boulanger amb la soprano Sophia Burgos. Ha actuat a la Heidelberger Frühling, Schubertiade de Schwarzenberg, Deutsche Oper, Pierre Boulez Saal i Konzerthaus de Berlín, així com al Festival de Verbier. A més de dedicar-se a la seva carrera musical, professionalment també és poeta, traductor guardonat, actor i recitador; parla sis idiomes, ha publicat dos llibres i actualment és professor de poesia a la Hochschule für Musik Hanns Eisler.

Textos

Franz Schubert (1797-1828)

Auf dem Wasser zu singen, D. 774 – Per cantar sobre l'aigua

Text de Friedrich Leopold, comte de Stolberg-Stolberg (1750-1819)

Mitten im Schimmer der spiegelnden Wellen
Gleitet, wie Schwäne, der wankende Kahn;
Ach, auf der Freude sanft schimmernden Wellen
Gleitet die Seele dahin wie der Kahn;
Denn von dem Himmel herab auf die Wellen
Tanzet das Abendrot rund um den Kahn.
*Enmig del centelleig de les onades jogasseres,
llisca, com un cigne, la barca insegura;
ai, i sobre les suaus ones espurnejants de l'alegria,
llisca, com la barca, la meva ànima;
des de dalt del cel sobre les ones
dansa la claror del capvespre al voltant de la barca.*

Über den Wipfeln des westlichen Haines
Winket uns freundlich der rötliche Schein;
Unter den Zweigen des östlichen Haines
Säuselt der Kalmus im rötlichen Schein;
Freude des Himmels und Ruhe des Haines
Atmet die Seel' im errötenden Schein.
*Damunt els cims dels boscos de ponent
ens saluda amable la rogent resplendor;
sota les branques dels boscos d'orient,
murmuren les canyes en la rogent resplendor;
l'alegria del cel i la pau dels boscos
les respira l'ànima en la vermellor del vespre.*

Ach, es entschwindet mit tauigem Flügel
Mir auf den wiegenden Wellen die Zeit.
Morgen entschwinde mit schimmerndem Flügel
Wieder wie gestern und heute die Zeit,
Bis ich auf höherem strahlendem Flügel
Selber entschwinde der wechselnden Zeit.
*Ai, el temps se m'escapa amb ales plenes de rosada
sobre el bressoleig de les onades;
se m'escapà demà el temps amb ales resplendents
com se m'escapà ahir i se m'ha escapat avui.
Fins que jo mateix m'escapi del temps canviant,
sota unes ales més altes i brillants.*

Im Frühling, D. 882 – En primavera

Text d'Ernst Schulze ((1789- 1817)

Still sitz ich an des Hügels Hang,
Der Himmel ist so klar,
Das Lüftchen spielt im grünen Tal,
Wo ich beim ersten Frühlingsstrahl
Einst, ach, so glücklich war.
*M'assec callat a la falda del turó,
el cel és molt clar,
les brises juguen en la verda vall,
on, amb els primers raigs de la primavera,
una vegada, ai!, vaig ser tan feliç.*

Wo ich an ihrer Seite ging
So traulich und so nah,
Und tief im dunkeln Felsenquell
Den schönen Himmel blau und hell,
Und sie im Himmel sah.
*On jo anava al seu costat
tan confiat i tan a prop,
i on, en el fons de l'obscura font entre les roques,
veia el cel bell, blau i diàfan,
i a ella en el cel.*

Sieh, wie der bunte Frühling schon
Aus Knosp' und Blüte blickt!
Nicht alle Blüten sind mir gleich,
Am liebsten pflückt' ich von dem Zweig,
Von welchem sie gepflückt.
*Mira, la primavera virolada
ens contempla ja des de les poncelles i les flors!
No totes les flors són iguals per a mi,
m'agrada més collir-les de la branca
on ella les collia!*

Denn alles ist wie damals noch,
Die Blumen, das Gefild;
Die Sonne scheint nicht minder hell,
Nicht minder freundlich schwimmt im Quell
Das blaue Himmelsbild.
*Car tot és com era abans,
les flors, els camps;
el sol no brilla menys clar,
ni en la font es reflecteix menys amable
la imatge del cel blau.*

Es wandeln nur sich Will und Wahn,
Es wechseln Lust und Streit,
Vorüber flieht der Liebe Glück,
Und nur die Liebe bleibt zurück,
Die Lieb' und ach, das Leid!
*Només varien els desigs i les il·lusions,
canvien els plaers i els combats;
passa volant la felicitat de l'amor,
i només queda l'amor,
l'amor i, ai!, el dolor!*

O wär ich doch ein Vöglein nur
Dort an dem Wiesenhang!
Dann blieb' ich auf den Zweigen hier,
Und säng ein süßes Lied von ihr,
Den ganzen Sommer lang.
*Ah, si pogués ser un ocellet
allà a la falda del prat,
llavors em posaria en aquella branca,
i hi entonaria una dolça cançó sobre ella
durant tot l'estiu.*

Die Sterne, D. 939 – Les estrelles

Text de Karl Gottfried von Leitner (1800-1890)

Wie blitzen
Die Sterne
So hell durch die Nacht!
Bin oft schon
Darüber
Vom Schlummer erwacht.
*Que clares
brillen
les estrelles de la nit!
M'han despertat
Sovint
del meu son.*

Doch schelt' ich
Die lichten
Gebilde d'rum nicht,
Sie üben
Im Stillen
Manch heilsame Pflicht.
*Però no censuro
per això
llurs lluent senyals,
car fan
en silenci
moltes obres sanitoses.*

Sie wallen
Hoch oben
In Engelgestalt,
Und leuchten
Dem Pilger
Durch Heiden und Wald.

*Mentre bateguen
allà dalt
amb angèlica figura,
il·luminen
el pelegrí
pels boscos i pels prats.*

Sie schweben
Als Bothen
Der Liebe umher,
Und tragen
Oft Küsse
Weit über das Meer.

*Suren
pertot arreu
com a missatgers d'amor,
i sovint
porten besades
més enllà dels oceans.*

Sie blicken
Dem Dulder
Recht mild in's Gesicht,
Und säumen
Die Thränen
Mit silbernem Licht.

*Miren
dolçament
la cara del malaurat,
i festonegen
les llàgrimes
amb llum de plata.*

Sie weisen
Von Gräbern
Gar tröstlich und hold
Uns hinter
Das Blaue
Mit Fingern von Gold.

*I mostren
les tombes
amb confiança i dolçor,
en les nits
blaves,
amb els seus dits d'or.*

So sei denn
Gesegnet
Du strahlige Schar!
Und leuchte
Mir lange
Noch freundlich und klar.

*Sigues, doncs,
beneïda,
brillant munió!
I lluu per a mi
clara i amable
encara molt de temps.*

Und wenn ich
Einst liebe,
Sei hold dem Verein,
Und euer
Geflimmer
Laßt Segen uns sein.

*I si un dia estimo,
mira propici
l'aparellament,
i que els teus
centelleigs
ens beneeixin!*

Die Mutter Erde, D. 788 – La mare terra

Text de Friedrich Leopold, comte de Stolberg-Stolberg

Des Lebens Tag ist schwer und schwühl,
Des Todes Atem leicht und kühl,
Er wehet freundlich uns hinab,
Wie welches Laub in's stille Grab.

*El dia de la vida és pesat i sufocant;
l'hàlit de la mort, lleuger i fred,
ens empeny amigable,
com fulles seques, cap a la tomba silenciosa.*

Es scheint der Mond, es fällt der Tau
Auf's Grab wie auf die Blumenau;
Auch fällt der Freunde Trän hinein
Erhell't von sanfter Hoffnung Schein.

*Brilla la lluna, cau la rosada,
tant en la tomba com en la prada florida;
també cauen les llàgrimes de l'amic,
il·luminades per la lluïssor de dolces esperances.*

Uns sammelt alle, klein und gross.
Die Mutter Erd' in ihren Schoss;
O säh'n wir ihr ins Angesicht,
Wir scheuten ihren Busen nicht!
*La mare terra ens reuneix a tots,
petits i grans, en el seu si;
ah, si li miréssim la faç,
no temeríem que ens acollís!*

Johannes Brahms (1833-1897)

Über die Heide, op. 66/4 – Damunt del prat

Text de Theodor Storm (1817-1888)

Über die Heide hallet mein Schritt;
Dumpf aus der Erde wandert es mit.
Herbst ist gekommen, Frühling ist weit,
Gab es denn einmal selige Zeit?
*Damunt del prat ressonen els meus passos;
m'acompanya llur ressò sobre la terra.
Ha arribat la tardor, la primavera és lluny,
va haver-hi mai un temps feliç?*

Brauende Nebel geisten umher,
Schwarz ist das Kraut und der Himmel so leer.
Wär ich nur hier nicht gegangen im Mai!
Leben und Liebe – wie flog es vorbei!
*Boires fantasmals amenacen per tot arreu;
les herbes són negres, i el cel desert.
Si almenys no hagués vingut aquí el mes de maig!
Vida i amor, que de pressa voleu!*

Der Gang zum Liebchen, op. 48/1 – El camí cap a l'estimada

Anònim, text traduït del bohemí per Josef Wenzig (1807-1876)

Es glänzt der Mond nieder,
Ich sollte doch wieder
Zu meinem Liebchen,
Wie mag es ihr gehn?
*La lluna brilla,
jo voldria tornar
vers la meua estimada,
com puc anar-hi?*

Ach weh, sie verzaget
Und klaget, und klaget,
Daß sie mich nimmer
Im Leben wird sehn!

*Ai de mi! Ella es desespera,
i es queixa, i es queixa,
que mai més en la vida
em tornarà a veure!*

Es ging der Mond unter,
Ich eilte doch munter,
Und eilte daß keiner
Mein Liebchen entführt.

*Ha baixat la lluna,
jo m'apresso espavilat
i m'apresso, perquè ningú
no s'endugui l'estimada.*

Ihr Täubchen, o girret,
Ihr Lüftchen, o schwirret,
Daß keiner mein Liebchen,
Mein Liebchen entführt.

*Coloms, parrupeu,
brises, voleu!
Que la meva estimada,
la meva estimada ningú no la rapti!*

Wie Melodien zieht es mir, op. 105/1 – Com melodies penetra

Text de Klaus Groth (1819-1899)

Wie Melodien zieht es
Mir leise durch den Sinn,
Wie Frühlingsblumen blüht es
Und schwebt wie Duft dahin.

*Com melodies penetra
suaument dins la meva ànima,
floreix com les flors primaverals
i sento com una aroma dintre meu.*

Doch kommt das Wort und faßt es
Und führt es vor das Aug',
Wie Nebelgrau erblaßt es
Und schwindet wie ein Hauch.

*Però quan pren la paraula
i m'ho presenta davant dels ulls,
ho entela com una boira grisa
i s'esvaeix com un hàlit.*

Und dennoch ruht im Reime
Verborgen wohl ein Duft,
Den mild aus stillem Keime
Ein feuchtes Auge ruft.
*I amb tot, resta una aroma
amagada entre les rimes,
dolça i silenciosa,
que arriba a humitejar-me els ulls.*

Lerchengesang, op. 70/2 – Cant de l'alosa

Text de Karl August Candidus (1817-1872)

Ätherische ferne Stimmen,
Der Lerchen himmlische Grüße,
Wie regt ihr mir so süße
Die Brust, ihr lieblichen Stimmen!
*Llunyanes i etèries veus,
saluts celestials de l'alosa,
amb quina dolçor commoveu el meu cor,
gracioses veus!*

Ich schließe leis mein Auge,
Da ziehn Erinnerungen
In sanften Dämmerungen,
Durchweht vom Frühlingshauche.
*Tanco lentament els meus ulls,
i m'envaeixen els records
en el dolç capvespre
alenat per un bleix de primavera.*

Der Tod, das ist die kühle Nacht, op. 96/1 – La mort és la freda nit

Text de Heinrich Heine (1797-1856)

Der Tod, das ist die kühle Nacht,
Das Leben ist der schwüle Tag.
Es dunkelt schon, mich schläfert,
Der Tag hat mich müd gemacht.
*La mort és la freda nit,
la vida és el dia sufocant.
Ja vespreja, em ve son,
l dia m'ha cansat.*

Über mein Bett erhebt sich ein Baum,
Drin singt die junge Nachtigall;
Sie singt von lauter Liebe,
Ich hör es sogar im Traum.
*Sobre el meu llit s'alça un arbre,
en ell canta el jove rossinyol;
canta l'amor pur,
el sento, el sento àdhuc en somnis.*

Robert Schumann (1810-1856)

Zwölf Gedichte von Justinus Kerner, op. 35 –

Dotze poemes de Justinus Kerner

Text de Justinus Kerner (1786-1862)

Lust der Sturmnacht

Encant de la nit de tempesta

Wenn durch Berg und Tale draussen
Regen schauert, Stürme brausen,
Schild und Fenster hell erklirren,
Und in Nacht die Wanderer irren,
*Quan a fora, per les muntanyes i les valls,
cau la pluja torrencial i bramula la tempesta,
dringuen les ensenyes i les finestres il·luminades,
i els caminants es perden en la nit:*

Ruht es sich so süß hier innen,
Aufgelöst in selges Minnen;
All der goldne Himmelsschimmer
Flieht herein ins stille Zimmer:
*Que dolçament es descansa ací dins,
embriacs d'amor benaurat!
Tota la daurada esplendor del cel
es concentra en la meva petita cambra.*

Reiches Leben, hab' Erbarmen!
Halt' mich fest in linden Armen!
Lenzesblumen aufwärts dringen,
Wölklein ziehn und Vöglein singen.
*Vida generosa, tingues pietat!
Mantén-me ferm en els teus dolços braços!
Creixen flors primaverals,
passen núvols i canten ocells.*

Ende nie, du Sturmnacht, wilde!
Klirrt, ihr Fenster, schwankt, ihr Schilde,
Bäumt euch, Wälder, braus', o Welle,
Mich umfängt des Himmels helle!
No t'acabis mai, salvatge nit de tempesta!
Dringueu, finestres! Gronxeu-vos, ensenyas!
Rebel·leu-vos, boscos! Murmureu, ones!
M'envolta la claror del cel.

Stirb, Lieb' und Freud'
Moriu, amor i alegria!

Zu Augsburg steht ein hohes Haus,
Nah' bei dem alten Dom,
Da tritt am hellen Morgen aus
Ein Mägdelein gar fromm;
Gesang erschallt,
Zum Dome wallt
Die liebe Gestalt.

A Augsburg hi ha una gran casa,
prop de la vella catedral.
En sortí en la claror matutina
una pietosa noieta;
ressonen cants
quan la dolça figura
s'encamina cap a la catedral.

Dort vor Marias heilig' Bild
Sie betend niederkniet,
Der Himmel hat ihr Herz erfüllt,
Und alle Weltlust flieht:
„O Jungfrau rein!
Lass mich allein
Dein eigen sein!“
Davant la sagrada imatge de Maria
s'agenolla implorant,
el cel ha omplert el seu cor,
han desaparegut tots els seus anhels terrenals:
“Oh Verge Immaculada,
deixa'm ser
només teva!”

Als bald der Glocken dumpfer Klang
Die Betenden erweckt,
Das Mägdlein wallt die Hall' entlang,
Es weiss nicht, was es trägt;
Am Haupte ganz
Von Himmelsglanz,
Einen Lilienkranz.

*Així que el so profund de les campanes
crida l'atenció dels que pregunten,
la noia travessa la nau
sense saber el que porta;
sobre el seu cap,
amb celestial resplendor,
una corona d'assutzenes.*

Mit Staunen schauen all' die Leut'
Dies Kränzlein licht im Haar.
Das Mägdlein aber wallt nicht weit,
Tritt vor den Hochaltar:

„Zur Nonne weiht
Mich arme Maid!
Stirb', Lieb' und Freud'!“
*Tota la gent mira admirada
la lluminosa corona en els seus cabells.
Però la noia no va més enllà,
es detura davant de l'altar major:
“Consagra'm, pobre de mi,
com la teva serva!
Moriu, amor i alegria!”*

Gott, gib, dass dieses Mägdlein
Ihr Kränzlein friedlich trag',
Es ist die Herzallerliebste mein,
Bleibt's bis zum jüngsten Tag.

Sie weiss es nicht,
Mein Herz zerbricht,
Stirb', Lieb' und Licht!
*Déu, fes que aquesta noia
porti en pau la seva corona!
És la que més m'estimo,
i ho serà fins al meu últim dia.
Ella no ho sap...
i el meu cor es trenca...
Moriu, amor i llum!*

Wanderlied

Cançó de viatjar

Wohlauf, noch getrunken
Den funkelnden Wein!
Ade nun, ihr Lieben!
Geschieden muss sein.
Ade nun, ihr Berge,
Du väterlich Haus!
Es treibt in die Ferne
Mich mächtig hinaus.
*Salut! Bevem encara
del vi escumós!
Adeu, ara, amics!
Ens hem de separar!
Adeu, ara, muntanyes,
casa pairal!
Un afany poderós
m'empeny lluny d'ací.*

Die Sonne, sie bleibt
Am Himmel nicht stehn,
Es treibt sie, durch Länder
Und Meere zu gehn.
Die Woge nicht haftet
Am einsamen Strand,
Die Stürme, sie brausen
Mit Macht durch das Land.
*El sol no roman
quiet en el cel,
se sent empès a anar
sobre les terres i les mars.
Les ones no s'aferren
a la platja solitària,
i les tempestes bramulen amb força
a través del país.*

Mit eilenden Wolken
Der Vogel dort zieht,
Und singt in der Ferne
Ein heimatlich Lied.
So treibt es den Burschen
Durch Wälder und Feld,
Zu gleichen der Mutter,
Der wandernden Welt.
*L'ocell s'allunya
amb els núvols lleugers,
i canta en la llunyania
una cançó de la pàtria.
Així es mou el noi
pels boscos i pels camps,
igual que la mare,
la terra viatgera.*

Da grüssen ihn Vögel
Bekannt überm Meer,
Sie flogen von Fluren
Der Heimat hieher;
Da duften die Blumen
Vertraulich um ihn,
Sie trieben vom Lande
Die Lüfte dahin.

*El saluden ocells coneguts
arribats per sobre del mar,
que han volat des dels prats
del seu país nadiu;
el perfumen familiars
les flors del seu voltant,
amb flaires arribades
de la seva terra.*

Die Vögel, die kennen
Sein väterlich Haus,
Die Blumen, die pflanzt' er
Der Liebe zum Strauss,
Und Liebe, die folgt ihm,
Sie geht ihm zur Hand:
So wird ihm zur Heimat
Das ferneste Land.

*Els ocells coneixen
la seva casa pairal,
les flors les plantà
per fer-ne un ram amorós,
i l'amor el segueix,
el porta de la mà:
per això, converteix en pàtria
el país més llunyà.*

Erstes Grün

Primera verdor

Du junges Grün, du frisches Gras!
Wie manches Herz durch dich genas,
Das von des Winters Schnee erkrankt,
O wie mein Herz nach dir verlangt!
Verdor jove, herba fresca!
Quants cors has sanat,
malalts de la neu hivernenca!
Oh, com desitja veure't el meu cor!

Schon wächst du aus der Erde Nacht,
Wie dir mein Aug' entgegen lacht!
Hier in des Waldes stillem Grund
Drück ich dich, Grün, an Herz und Mund.
*Ja creixes en la nit de la terra,
i els meus ulls somriuen en veure't!
Ací en el fons del bosc silenciós
t'estrenyo, herba, contra el cor i la boca.*

Wie treibt's mich von den Menschen fort!
Mein Leid das hebt kein Menschenwort,
Nur junges Grün, ans Herz gelegt
Macht, dass mein Herze stiller schlägt.
*Com m'allunyes dels homes!
Cap paraula humana mitiga el meu cos,
només l'herba tendra col·locada sobre el cor
fa que bategui més calmat.*

Sehnsucht nach der Waldgegend ***Enyorança dels boscos***

Wär' ich nie aus euch gegangen,
Wälder, hehr und wunderbar!
Hieltet liebend mich umfassen
Doch so lange, lange Jahr!
*Tant de bo mai no m'hagués separat de vosaltres,
boscos solemnes i meravellosos!
Em vàreu acollir amables
durant tants i tants anys!*

Wo in euren Dämmerungen
Vogelsang und Silberquell,
Ist auch manches Lied entsprungen
Meinem Busen, frisch und hell.
*En els vostres ombratges, on cantaven els ocells
i rajaven platejades les fonts,
sorgí del meu pit, fresca i alegre,
més d'una cançó.*

Euer Wogen, euer Hallen,
Euer Säuseln nimmer müd',
Eure Melodien alle
Weckten in der Brust das Lied.
*Les vostres ones, els vostres sons,
els vostres murmuris incansables,
totes les vostres melodies
despertaven la cançó en el meu pit.*

Hier in diesen weiten Triften
Ist mir alles öd' und stumm,
Und ich schau in blauen Lüften
Mich nach Wolkenbildern um.

*Ací en aquestes amples pastures
tot em sembla desert i callat,
i contemplo en els aires blaus
les figures que prenen els núvols.*

Wenn ihr's in den Busen zwinget,
Regt sich selten nur das Lied:
Wie der Vogel halb nur singet,
Den von Baum und Blatt man schied.

*Quan es prem massa el pit,
rarament en sorgeix la cançó:
com l'ocell que a penes canta
quan se'l separa del seu arbre.*

Auf das Trinkglas eines verstorbenen Freundes ***A la copa d'un amic difunt***

Du herrlich Glas, nun stehst du leer,
Glas, das er oft mit Lust gehoben;
Die Spinne hat rings um dich her
Indes den düstren Flor gewoben.
*Tu, copa magnífica, ara estàs buida,
copa que ell aixecà sovint amb plaer;
l'aranya ha teixit al seu voltant
des de la terra polsosa.*

Jetzt sollst du mir gefüllet sein
Mondhell mit Gold der deutschen Reben!
In deiner Tiefe heil'gen Schein
Schau ich hinab mit frommem Beben.
*Ara t'omple a la llum de la lluna
amb l'or de les vinyes alemanyes!
I contemplo amb pietosa temor
el teu sagrat resplendor.*

Was ich erschau' in deinem Grund
Ist nicht Gewöhnlichen zu nennen.
Doch wird mir klar zu dieser Stund',
Wie nichts den Freund vom Freund kann trennen.
*El que veig en el teu fons
no es pot dir que sigui freqüent.
Però veig clar en aquest moment
que l'amic no es pot separar de l'amic.*

Auf diesen Glauben, Glas so hold!
Trink' ich dich aus mit hohem Mute.
Klar spiegelt sich der Sterne Gold,
Pokal, in deinem teuren Blute!
*Amb aquesta fe, copa estimada,
bec de tu amb gran valor!
Clares es reflecteixen les estrelles daurades,
copa, en la teva sang valuosa!*

Still geht der Mond das Tal entlang.
Ernst tönt die mitternächtge Stunde.
Leer steht das Glas! Der heilige Klang
Tönt nach in dem kristall'nen Grunde.
*Tranquil·la passa la lluna per la vall.
Greu toca l'hora de mitjanit.
Buida està la copa! El so sagrat
ressona en el fons de cristall.*

Wanderung ***Pelegrinatge***

Wohlauf und frisch gewandert
Ins unbekannte Land!
Zerrissen, ach zerrissen,
Ist manches teure Band.
*Camino animós i fresc
cap a una terra desconeguda!
Esquinçats estan, ai,
tots els lligams estimats!*

Ihr heimatlichen Kreuze,
Wo ich oft betend lag,
Ihr Bäume, ach, ihr Hügel,
O blickt mir segnend nach.
*Creu de la meva pàtria,
davant la qual he pregat tant,
arbres, ai, turons,
mireu-me i beneïu-me!*

Noch schläft die weite Erde,
Kein Vogel weckt den Hain,
Doch bin ich nicht verlassen,
Doch bin ich nicht allein,
*L'ampla terra encara dorm,
cap ocell desperta el bosc,
però no estic abandonat,
però no estic sol,*

Denn, ach, auf meinem Herzen
Trag' ich ihr teures Pfand,
Ich fühl's, und Erd und Himmel
Sind innig mir verwandt.

*car, ai, els estimats lligams
els porto en el meu cor,
i em sento íntimament unit
a la terra i el cel.*

Stille Liebe ***Amor callat***

Könnt' ich dich in Liedern preisen,
Säng' ich dir das längste Lied.
Ja, ich würd' in allen Weisen,
Dich zu singen nimmer müd'!
*Si et pogués lloar amb cançons,
t'adreçaria la cançó més llarga.
Sí, no em cansaria mai
de cantar-te sempre, en totes les tonades.*

Doch was immer mich betrübte,
Ist, dass ich nur immer stumm
Tragen kann dich, Herzgeliebte,
In des Busens Heiligtum.
*Però el que a mi em desconsola
és que només et puc portar,
estimada meva, en silenci,
en el santuari del meu cor.*

Dieser Schmerz hat mich bezwungen,
Dass ich sang dies kleine Lied,
Doch von bitterm Leid durchdrungen,
Dass noch kein's auf dich geriet.
*Aquesta pena m'ha induït
a cantar-te aquesta cançoneta,
encara que estigui impregnada d'amargor,
però cap no serà mai digna de tu.*

Frage ***Pregunta***

Wärest du nicht, heil'ger Abendschein!
Wärest du nicht, sternerhellte Nacht!
Du Blütenschmuck! Du üpp'ger Hain!
Und du, Gebirg' voll ernster Pracht!
*Si tu no hi fossis, sagrada llum del vespre!
Si tu no hi fossis, clara nit estrellada!
Ni tu, gràcia de les flors! I el bosc exuberant!
Ni tu, muntanya plena d'esplendor!*

Du Vogelsang aus Himmeln hoch!
Du Lied aus voller Menschenbrust,
Wärst du nicht, ach, was füllte noch
In arger Zeit ein Herz mit Lust?
Ni tu, cant dels ocells a dalt del cel!
Ni tu, cançó dels cors pletòrics dels homes!
Si tu no hi fossis, ai!, què sentiria
en les hores tristes un cor feliç?

Stille Tränen

Llàgrimes secretes

Du bist vom Schlaf erstanden
Und wandelst durch die Au',
Da liegt ob allen Landen
Der Himmel wunderblau.
T'has despertat del son
i camines pels camps.
Damunt de l'ampla terra
el cel és meravellós.

So lang du ohne Sorgen
Geschlummert schmerzenlos,
Der Himmel bis zum Morgen
Viel Tränen niedergoss.
Mentre dormies
sense penes ni inquietuds,
el cel, fins a arribar el matí,
ha vessat moltes llàgrimes.

In stillen Nächten weinet
Oft mancher aus den Schmerz,
Und morgens dann ihr meinet,
Stets fröhlich sei sein Herz.
En les nits tranquil·les
són molts els que ploren de pena,
però al matí us pensarieu
que el seu cor està sempre content.

Wer machte dich so krank?

Qui t'ha posat tan malalt?

Dass du so krank geworden,
Wer hat es denn gemacht?
Kein kühler Hauch aus Norden
Und keine Sternennacht.
Que estiguis tan malalt,
qui n'és el culpable?
Cap hàlit gelat del nord,
ni cap nit estrellada.

Kein Schatten unter Bäumen,
Nicht Glut des Sonnenstrahls,
Kein Schlummern und kein Träumen
Im Blütenbett des Tals.

*Cap ombra sota els arbres,
ni l'ardor dels raigs del sol,
cap somni ni cap son
en el florit jaç de la vall.*

Dass ich trag' Todeswunden,
Das ist der Menschen Tun;
Natur liess mich gesunden,
Sie lassen mich nicht ruhn.

*Si estic ferit de mort,
això és obra dels homes;
la natura em dona salut,
són ells els que no em deixen reposar.*

Alte Laute **Sons antics**

Hörst du den Vogel singen?
Siehst du den Blütenbaum?
Herz! kann dich das nicht bringen
Aus deinem bangen Traum?
*No sents cantar els ocells?
No veus els arbres florits?
Cor meu!, no pot, això, distreure't
del teu somni inquiet?*

Was hör' ich? alte Laute
Wehmüt'ger Jünglingsbrust,
Der Zeit, als ich vertraute
Der Welt und ihrer Lust.
*Què sento? Antics sons
d'un melangiós cor joventívol,
del temps en què jo creia
en el món i els seus plaers.*

Die Tage sind vergangen,
Mich heilt kein Kraut der Flur;
Und aus dem Traum, dem bangen,
Weckt mich ein Engel nur.
*Han passat els dies,
i no em cura cap herba del camp;
i del meu somni, l'inquiet,
només un àngel em despertarà.*

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

També et pot interessar...

Palau Cambra

Dilluns, 22.05.23 – 20 h

Sala de Concerts

Integral de Quartets per a Piano de Brahms
(II)

Laia Masramon, *piano*

Erich Höbarth, *violí*

Hariolf Schlichtig, *viola*

Christoph Richter, *violoncel*

W. A. Mozart: *Quartet per a piano núm. 2, en Mi bemoll major, KV 493*

J. Turina: *Quartet per a piano en La menor, op. 67*

J. Brahms: *Quartet per a piano núm. 3, en Do menor, op. 60*

Preu: 25 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – La Fageda – Nexo – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Benefactors Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Mariona Carulla Font – Josep Colomer Maronas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – Jordi Gual i Solé – María José Lavin Guitart – Ramón Poch Segura – M^a. del Carmen Pous Guardia – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – Joaquim Uriach Torello

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

